

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. Габрово, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Славена Койчева

при участието на секретаря Ваня Ил. Н.а
като разглежда докладваното от Славена Койчева Въззивно гражданско дело №
20224200500249 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение №60 от 18.02.2022 г. по гр. д. № 1294/2021 г. Районен съд – Габрово е осъдил П. П. П. да заплати на П. Г. П. на основание чл. 30, ал. 3 ЗС половината от получените доходи от наем за съсобствен имот – апартамент, находящ се в гр. Габрово, ул. „****“ № * ет. *, в размер на 4 163 лева, дължими за периода 01.08.2016г. – 30.06.2020г., ведно със законната лихва в размер на 509,56 лева, начислена за периода от 05.07.2018г. до 22.07.2021г., като е отхвърлил иска в останалата част до пълния предявен размер от 6 600 лева поради изтекъл срок на погасителна давност. Ответницата е осъдена да заплати на ищеца съразмерно с уважената част от иска сторените разноси в производството в размер на 416,66 лева. С цитираното решение е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС за присъждане в полза на П. Г. П. на сумата от 1 271 лева, представляваща обезщетение за лишаването му от право на ползване на съсобствения имот в периода 01.07.2020г. – 22.07.2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на прекратяване на договора до окончателното плащане. С решението е отхвърлен и предявеният от П. П. П. насрещен иск с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС за осъждане на П. П. да заплати сумата от 900 лева, представляваща половината от получените доходи от наемни цени за съсобствения имот в периода от 01.07.2013г. до 01.04.2015г. поради изтекъл срок на погасителна давност.

Ответницата П. П., въззивник и въззиваем пред настоящата инстанция,

обжалва първоинстанционното решение, като излага оплаквания за неговата неправилност. Посочва се, че при постановяване на съдебното решение първоинстанционният съд не е обсъдил всички релевирани от ответницата процесуални възражения и насрещни твърдения, вследствие на което е постановил порочен съдебен акт. В подадения отговор на искова молба ответницата своевременно направила възражение за прихващане на евентуално дължимото вземане на ищеца с вземането на ответницата за сумата от 6 301,83 лева, представляваща дължима издръжка към малолетното им дете. Така релевираното възражение било отразено с приетия доклад по делото, обективизиран в определение от 11.11.2021г., като в хода на устните състезания ответницата отново акцентирала върху основателността на възражението при евентуална преценка за основателност на предявения иск. Въпреки това в обжалваното решение първоинстанционният съд не се произнесъл по направеното възражение. Въз основа на така изложените оплаквания за наличие на пороци при постановяване на обжалваното решение въззивницата моли за отмяна на Решение №60 от 18.02.2022 г. по гр. д. № 1294/2021 г. по описа на Районен съд – Габрово, като исковите претенции с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС и за присъдената законна лихва бъдат отхвърлени като неоснователни и погасени чрез прихващане. Моли за присъждане на направените съдебни разноски пред двете съдебни инстанции.

Ищецът П. Г. П., въззивник и въззиваем пред настоящата инстанция, е депозирал отговор на подадената въззивна жалба по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК, в чието съдържание е инкорпорирана и насрещна въззивна жалба. В отговора се излагат съображения за правилност и законосъобразност на решението в обжалваната от ответницата част, съответно за неоснователност на подадената въззивна жалба. С изложените доводи в насрещната въззивна жалба П. П. оспорва правилността на решението в частта, в която е частично отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС, както и в частта в която е отхвърлен изцяло искът с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС. Изтъква, че в мотивите към обжалваното решение РС-Габрово неправилно приел, че на въззивника не следвало да се изплати обезщетение за лишаване от правото му да използва съсобствения имот, като не обсъдил представените писмени доказателства. Видно от договор за ипотечен кредит от 25.02.2005г. и нотариален акт №56 от 28.10.2008г. върху съсобственото жилище в гр. С. била учредена ипотека и погасителните вноски следвало да се заплащат от всеки един от съпрузите. Ответницата черпела права от ползването на съсобствения имот в гр. Габрово, като лишавала ищеца от припадащите му се ползи, а същевременно не изпълнявала задълженията си за заплащане на погасителните вноски по договора за кредит. Оспорва като неоснователно релевираното възражение за прихващане, предвид обстоятелството, че ищецът заплащал част от дължимите суми за издръжка според финансовите си възможности. Незаплащането на пълния размер на издръжката се дължал на действията на ответницата, която го лишавала от ползите от имота в гр. Габрово и същевременно не заплащала своята част от погасителните вноски

по кредита. Въз основа на така изложените съображения моли за потвърждаване на решението в обжалваната от въззивницата П. П. част. Моли за отмяна на решението в частта, в която е частично отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС, както и в частта, в която е отхвърлен изцяло искът с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС. Претендира разноски.

По делото е постъпил отговор на насрещната въззивна жалба по реда на чл. 263, ал. 1 ГПК, в който се излагат обстояйни доводи за неоснователност и се отправя искане за потвърждаване на решението в обжалваната част като правилно и законосъобразно.

В открито съдебно заседание въззивникът и въззиваемот П. П. чрез упълномощения процесуален представител моли въззивната жалба да бъде уважена, като обжалваното решение бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Моли за отхвърляне на насрещната въззивна жалба по съображения, подробно изложени в депозирания отговор по чл. 263 ГПК.

В открито съдебно заседание въззивникът и въззиваемот П. П. не се явява и не се представлява от упълномощен процесуален представител. В предварително депозирано писмено становище заявява, че поддържа отговора на въззивна жалба и насрещната въззивна жалба.

Депозираната въззивна жалба и насрещна въззивна жалба са допустими. Същите са подадени в законоустановения срок срещу подлежащ на обжалване съдебен акт от процесуално легитимирани лица и при наличието на правен интерес от обжалването.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните в жалбата въззивни основания. Съдът намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материални норми.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно съединени осъдителни иски, съответно иск с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС за осъждане на П. П. да заплати на ищеца сумата от 6 600 лева, представляваща половината от получения от ответницата наем за съсобствен имот, находящ се в гр. Габрово, ул. „****“ №* по договор за наем за периода от 01.02.2016г. до датата на предявяване на иска, ведно с лихва за забава върху всяка наемна вноска в общ размер на 509,56 лева, начислена в периода 05.07.2021г. – 22.07.2021г., и законна лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане; иск с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от 1 271 лева, представляваща обезщетение за лишаване от правото му да ползва съсобствения имот в периода от 01.07.2020г. – 22.07.2021г., ведно с лихва за забава от датата на прекратяване на договора за наем до окончателното плащане. Излагат се твърдения, че страните по спора се намирали в брачно правоотношение, като по време на брака придобили недвижим имот, находящ

се в гр. Г. След прекратяване на брака върху имота възникнала обикновена съсобственост при равни дялове за всеки един от съпрузите. Страните се уговорили, че имотът ще бъде отдаван под наем, като ответницата следвало да получавала наемната цена в пълен размер, а полагаща се част на ищеца щяла да бъде прихващана срещу задължението му за издръжка по отношение на общото им дете И.П.П. На 01.06.2016г. П. П. сключила договор за наем с „А.П.“ ООД като дължимият месечен наем в размер на 200 лева бил изплащан на нея. На 16.01.2018г. ответницата се снабдила с изпълнителен лист срещу ищеца въз основа на решение №207 от 16.04.2013г. по гр. д. №647/2013г. по описа на Районен съд – Габрово, с предмет дължимите суми за издръжка по отношение на общото им дете. Въпреки проведените разговори ответницата отказала да заплати на ищеца припадащата му се част от получаваните наеми за съсобствения имот, с което се обогатила за сметка на настъпилото обедняване в неговата правна сфера. В случай, че ответницата е прекратила договора за наем през посочения период ищецът предявява иск да присъждане на обезщетение за лишаване от правото му да използва съсобствения имот в размер на 100 лева месечно или общо 1 271 лева за периода от 01.07.2020г. – 22.07.2021г., ведно с лихва за забава от датата на прекратяване на договора за наем до окончателното плащане

В депозирания отговор на исковата молба ответницата оспорва исковите претенции като неоснователни. Релевира възражение за изтекъл срок на погасителна давност по отношение на вземанията на ищеца за периода 01.06.2016г. – 01.07.2019г. Посочва, че с Решение №207/16.04.2013г. по гр. д. №647/2013г. по описа на Районен съд – Габрово процесният недвижим имот бил предоставен за ползване на ответницата, като ищецът изрично заявил, че няма претенции за неговото ползване. Договорът за наем от 01.06.2016г. бил прекратен, считано от 15.06.2020г. От датата на прекратяване на договора за наем имотът не се ползвал от ответницата или членове на нейното семейство, като ползването върху него не било отдавано на трети лица на възмездно или безвъзмездно правно основание. Ответницата оспорва иска по чл. 31, ал. 2 ЗС като преждевременно предявен, доколкото представената като доказателство по делото покана не й била надлежно връчена. Позовавайки се на цитираното решение, с което бракът между страните е бил прекратен, ответницата посочва, че страните са уредили доброволно отношенията си във връзка с упражняването на правото на ползване на двата съсобствени имота в гр. Г. и гр. С. Оспорва твърдението на ищеца за наличие на уговорка между страните за прихващане на получаваната наемна цена за имота в гр. Г. срещу определената издръжка, дължима от ищеца спрямо малолетната им дъщеря. Общият размер на неплатените задължения за издръжка по образуваното изпълнително дело възлизал на 6 301,83 лева, като в случай на уважаване на предявените искиви претенции ответницата прави възражение за прихващане с посоченото вземане.

Окръжен съд - Габрово, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното

от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт:

По силата на сключен договор за покупко-продажба на идеални части от недвижим имот, обективиран в нотариален акт №63, том I, рег.№4152, нот. дело №240 от 31.10.2018г. на нотариус Г.Д., с район на действие РС-Габрово, П. П. и П. П. са придобили 99/100 идеални части от правото на собственост върху апартамент със застроена площ от 86 кв. м., състоящ се от две стаи, кухня, баня- клозет, коридор и килер с площ от 3,75 кв. м. на партерен етаж срещу външната входна врата, заедно с 35,5% идеални части от общата тераса, 35,5% идеални части от мазата, 22% идеални части от общите части на сградата, представляващ самостоятелен обект с кад. идентификатор №***, находящ се в гр. Габрово ул. „***“ №14, предназначение: жилище, апартамент.

По силата на сключен договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт №**, том *, рег.№**, нот. дело №** от *** на нотариус ***, с район на действие СРС, рег. №*** при НК, П. П. и П. П. са придобили апартамент, находящ се в гр. С., ул. „***“ №**, ет. *, състоящ се от една кухня, хол, клозет, балкон, заедно с 1/2 идеални части от входното антре и 15/150 идеални части от общите части на сградата и от дворното място.

Видно от съдържанието на представен договор за ипотечен кредит с анюитетни вноски №**/** „***“ АД, в качеството на кредитор, е предоставило на П. П. и П. П., в качеството им на солидарни длъжници, в заем сумата от 53 400 лева за покупка на жилище със срок на издължаване 25.02.2025г. Като обезпечение на вземанията по договора е уговорено в полза на кредитора да бъде учредена договора ипотека върху закупеното жилище - апартамент, находящ се в гр. С., ул. „***“ №**, ет. *.

По делото е представен препис от договор за учредяване на договорна ипотека, обективиран в нотариален акт №**, том **, рег. №**, нот. дело №*** от ***г., съгласно който П. П. и П. П. са учредили в полза на „***“ АД на основание договор за кредит за покупка на недвижим имот №*** от *** договорна ипотека върху съсобствен имот, находящ се в гр. С., ул. „***“ №**, ет. *.

По силата на Решение №207 от 16.04.2013г. бракът между П. П. и П. Г. е прекратен, като съгласно утвърденото споразумение по чл. 50 СК страните са постигнали съгласие апартаментът, находящ се в гр. Габрово, ул. „***“, № *, ет. *, след развода да се ползва от П. П., като П. Г. няма претенции за неговото ползване.

По делото не се спори, че на 01.06.2016г. ответницата, в качеството на наемодател, е сключила с „А.п.“ ООД, в качеството на наемател, договор за наем с предмет предоставяне ползването върху имот – апартамент със застроена площ от 86 кв. м., находящ се в гр. Габрово, ул. „***“ № **, срещу уговорена месечна наемна цена от 200 лева, но не по-малко от 102 евро или

левовата им равностойност по курса на БНБ.

От представените счетоводни разчети, изготвени от „А.п.“ ООД, се установява, че в периода 30.04.2014г. – 10.06.2020г. дружеството е заплащало на ответницата месечна наемна цена от 182 лева.

По делото е представено и прието като писмено доказателство писмо с изх.№4 от 15.02.2019г., изпратено чрез пощенска услуга „Телепоща“ на „Български пощи“ ЕАД и обратна разписка към него, от чието съдържание се установява, че П. П. е отправил покана към ответницата в седемдневен срок от получаване да му изплати сумата то 5 800 лева – обезщетение за ползите, от които като съсобственик на апартамент в гр. Г., ул. „****“ №** е бил лишен, считано от 01.05.2014г., съразмерно на частта му от съсобствеността, като ползите се извличали под формата на месечни наемни вноски. Видно от представената обратна разписка пратката не е била потърсена от получателя.

По делото е представено и прието като писмено доказателство удостоверение за размер на дълга изх.№6837/28.10.2021г. по изп. дело №20187350400116 по описа на ЧСИ Ивайло Илиев, район на действие ОС-Габрово, рег.№735 при КЧСИ, от което се установява, че към 28.10.2021г. размерът на дълга на П. Г. П. по изпълнителното дело възлиза на 6 301,83 лева.

От изслушаните показания на св. П. се установява, че свидетелят е посетил процесния имот заедно с ищеца, но не е успял да влезе, т. к. бравата на входната врата била подменена от ответницата.

От представеното заключение към допуснатата съдебно-оценителна експертиза се установява, че средната пазарна месечна наемна цена за имота за периода 01.07.2020г. – 22.07.2021г. възлиза на 193 лв. или общо 2 452,97 лв.

Въззивникът П. П. излага оплаквания за допуснати процесуални нарушения в хода на първоинстанционното производство, изразяващи се в необсъждане на релевираното в отговора на исковата молба възражение за прихващане с вземане за дължими и неплатени от ищеца суми за издръжка към детето от брака в общ размер от 6 301,83 лв. След като се запозна с мотивите към обжалваното съдебно решение въззивният съд намира, че първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение, като е пропуснал да разгледа релевираното при условията на евентуалност възражение за прихващане, в резултат на което не е произнесъл по неговата основателност. След настъпване на вътрешнопроцесуалното условие – уважаване на исковата претенция с правно основание чл. 30, ал. 3 ЗС, първоинстанционният съд е следвало на разгледа компенсационното възражение и да се произнесе по неговата основателност.

Заявените насрещни доводи в отговора на въззивна молба за невъзможност на П. П. да заплаща дължимата издръжка поради погасяването в пълен размер на задължението по отпуснат договор за банков кредит са неоснователни. Обстоятелството, че длъжникът не разполага с парични

средства за изпълнение на задължението не го освобождава от отговорност. Предмет на алиментното задължение е предоставянето на средства за издръжка на низходящ, който поради ниската си възраст и нетрудоспособност не може да се издържа самостоятелно, и е присъща част от задълженията на родителя за полагане на грижи за детето съгласно чл. 125 СК.

Настоящият въззивен състав приема, че възражението за прихващане е направено своевременно в преклузивния срок по чл. 131 ГПК. За да е възможно извършването на компенсация всяка от страните по спора следва да дължи на насрещната страна пари или еднородни вещи, т.е. да е налице насрещност на вземанията, обуславяща извършването на прихващането и погасяването на вземанията до размера на по-малкото от тях. Предмет на възражението за прихващане, направено от ответницата, е вземане за издръжка, дължима от ищеца П. П. към детето И.П.П. съгласно издаден изпълнителен лист от 16.01.2013г. по гр. д. №647/2013г. по описа на РС-Габрово. Титуляр на активното вземане е детето И.П.П., представлявана в изпълнителното производство от законния си представител П. П., и на нея следва да бъдат заплатени дължимите суми за издръжка. Титуляр на пасивното вземане е ищецът П. П., който има вземане срещу ответницата П. П. за припадащите му от ползи, получавани под формата на наемни цени за съсобствения имот. От тук следва, че не е налице насрещност между активното и пасивното вземане, поради което релевираното възражение е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

В депозираната въззивна жалба въззивникът П. П. излага оплаквания за неправилност на решението в обжалваната му част поради необсъждане на представените писмени доказателства, от които се установявало, че ответницата черпела права от ползването на съсобствения имот в гр. Габрово, като лишавала ищеца от припадащите му се ползи, а същевременно не изпълнявала задълженията си за заплащане на погасителните вноски по договора за банков кредит.

Настоящият въззивен състав намира така изложените оплаквания за неоснователни. Заявените оспорвания от въззивника относно осъществено обогатяване от страна на ответницата чрез извличане на ползи от съсобствения имот за сметка на настъпило обедняване за него, изразяващо се в заплащане на дължимите погасителни вноски по отпуснат договор за ипотечен кредит са неотносими към предмета на разглеждане в настоящото производство. Обезщетението по чл. 31, ал. 2 ЗС е дължимо при условие, че един от съсобствениците лишава останалите съсобственици от правото им да използват общия имот според неговото предназначение съразмерно на частите им в съсобствеността след отправена писмена покана. Въведените оспорвания относно заплащането на погасителните вноски по кредитно правоотношение касаят облигационни отношения между страните, които произтичат от друго правоотношение с договорен характер и които не са свързани с отношенията между съсобствениците по отношение на ползването върху процесния недвижим имот, находящ се в гр. Габрово. В процесния

случай първоинстанционният съд е обсъдил представените писмени доказателства от значение за установяване на предпоставките, обуславящи преценката за основателност на иска по чл. 31, ал. 2 ЗС, като е мотивирал обстойно изводите си за неговата неоснователност. Поради така изложените съображения оплакванията за необоснованост на решението са неоснователни и решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно в тази му част.

В насрещната въззивна жалба не са изложени конкретни оплаквания за пороци на решението в частта, в която е частично отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 30, ал. 3 СК. Съгласно утвърдената практика на върховната инстанция (решение № 176 от 08.06.2011 г. по гр. д. № 1281/2010 г. III г. о.; № 95 от 16.03.2011 г. по гр. д. № 331/10 г. на IV г. о.; № 764 от 19.01.2011 г. по гр. д. № 1645/09 г. на IV г. о.; № 702 от 5.01.2011 г. по гр. д. № 1036/09 г. на IV г. о.; № 643 от 12.10.2010 г. по гр. д. № 1246/09 г. на IV г. о.) въззивният съд се произнася по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания; проверява законосъобразността само на посочените процесуални действия и обосноваването само на посочените фактически констатации на първоинстанционния съд, като относно правилността на първоинстанционното решение той е обвързан от посочените в жалбата пороци. Поради тези съображения настоящият въззивен състав не следва да обсъжда правилността на обжалваното решение в частта, в която предявеният иск с правно основание чл. 30, ал. 3 СК е частично отхвърлен.

От тук въззивният съд приема, че подадените въззивна жалба и насрещна въззивна жалба са неоснователни и обжалваният съдебен акт следва да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

По разноските:

При този изход на спора на въззиваемия П. П. следва да бъдат присъдени сторените съдебни разноски за предоставена правна защита във връзка с изготвяне на отговор на въззивна жалба. Видно от представения договор за правна защита и съдействие №454949 от 26.07.2022г. страните не са уговорили отделни възнаграждения за изготвяне на насрещна въззивна жалба и на отговор на въззивна жалба, поради което на въззиваемия следва да бъде присъдена сумата от 250 лева.

От представения към въззивната жалба договор за правна защита и съдействие от 04.03.2022г. се установява, че страните са уговорили П. П. да заплати възнаграждение от 760 лв. за предоставена правна защита и съдействие. В открито съдебно заседание процесуалният представител отправя искане за присъждане на направените съдебни разноски пред двете съдебни инстанции. При този изход на спора и въз основа на така установените обстоятелства съдът намира, че в полза на въззиваемата следва да бъдат присъдени сторените съдебни разноски за предоставена правна защита във връзка с изготвяне на отговор на въззивна жалба и осъществено

процесуално представителство в размер на 380 лева, доколкото страните не са уговорили отделни възнаграждения за изготвяне на въззивна жалба и на отговор на въззивна жалба.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №60 от 18.02.2022 г., постановено по гр. д. № 1294/2021 г. по описа на Районен съд – Габрово.

ОСЪЖДА П. П. П., ЕГН:*****, с адрес: гр. Г., ул. „***“ №**, ет. *, ап. *, със **съдебен адрес**: гр. Габрово, ул. „***“ №*, ет. *, Адвокатско дружество „***“, да заплати на П. Г. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., кв. Г.Д., бл. *, вх. *, ап. * разноски за съдебното производство пред въззивната инстанция в размер на 250 лв. /двеста и петдесет/ лева.

ОСЪЖДА П. Г. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., кв. Г.Д., бл. *, вх. *, ап. *, да заплати на П. П. П., ЕГН:*****, с адрес: гр. Г., ул. „***“ №**, ет. *, ап. *, със **съдебен адрес**: гр. Габрово, ул. „***“ №*, ет. *, Адвокатско дружество „***“ разноски за съдебното производство пред въззивната инстанция в размер на 380 лв. /триста и осемдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____